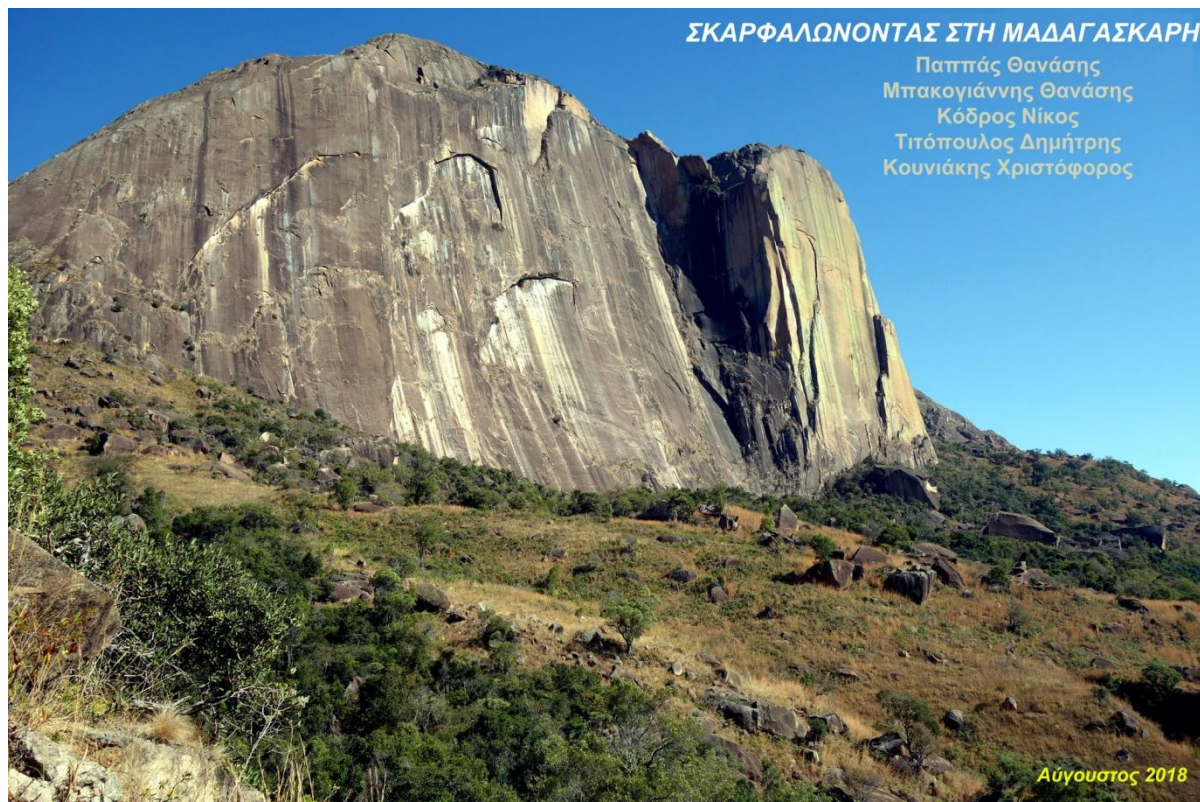

Τσαρανορο Μαδαγασκάρης: Ο παράδεισος της αναρρίχησης, στο Yosemite της Αφρικής

Το 2015, επιστρέφοντας από το Lotus Flower του Καναδά είχα γράψει το εξής: “ ... Αυτή η ανάβαση ήταν για εμένα μια από τις πιο σοβαρές που έχω κάνει. Αυτή η ανάβαση με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι ήταν και η τελευταία αυτού του είδους αναβάσεων που έκανα και ότι από εδώ και πέρα θα πρέπει μειώσω τις προσδοκίες μου. Πολλοί στοχαστές-διανοητές λένε το εξής: Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΣ ΑΝΑΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΔΟΚΙΩΝ ...”

Πολλοί φίλοι και σχοινοσύντροφοι, πίστεψαν ότι θα σταματήσω να σκαρφαλώνω, τουλάχιστον στο εξωτερικό. Το ίδιο πίστευα και εγώ, άλλωστε αυτό είχα δηλώσει.

Να όμως, που 3 χρόνια μετά, στις 20 Αυγούστου του 2018, αναχώρησα για τη Μαδαγασκάρη, με σκοπό να αναρριχηθώ τους τεράστιους γρανιτένιους τοίχους στην περιοχή Tsaranoro, που πολλοί το αναφέρουν ως το Yosemite της Αφρικής.

Προσπαθώ να βρω τι ήταν αυτό που με έκανε να αλλάξω γνώμη, ποιοι ήταν οι πραγματικοί λόγοι που με ώθησαν να επιχειρήσω να σκαρφαλώσω πάλι στο εξωτερικό, επάνω σε μεγάλους τοίχους; Προσδοκούσα σε κάτι; Όχι, δεν ήταν αυτό. Άλλωστε το είχα δηλώσει ότι πρέπει να μειώσω τις προσδοκίες μου, για να κερδίσω την εσωτερική μου γαλήνη. Ο στωικός Επίκτητος, δίδασκε ότι «οι καταστάσεις δε φθάνουν στο επίπεδο των προσδοκιών μας. Τα γεγονότα συμβαίνουν με τον τρόπο που συμβαίνουν. Αγκάλιασε αυτό που σου τυχαίνει. Με αυτόν τον τρόπο είναι δυνατό να υπάρξει γαλήνη.»

Από την άλλη μεριά ο Νίτσε είχε πει ότι αυτός που αναζητάει την αλήθεια πρέπει να υποστεί μια προσωπική ψυχολογική ανάλυση - «ηθική ανατομία» την ονόμαζε. Και για να το κάνει αυτό, πρέπει πρώτα ν’ απομακρυνθεί από την εποχή του και τη χώρα του και τότε να εξετάσει τον εαυτό του από μακριά!

Χρειαζόμουν και τα δυο: την εσωτερική γαλήνη αλλά και να βρω τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους επιθυμώ να σκαρφαλώσω μεγάλους τοίχους. Η απόφαση ήταν δύσκολη, αλλά καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μας, οι πιο δύσκολες αποφάσεις που θα χρειαστεί ποτέ να πάρουμε είναι αν πρέπει να τα παρατήσουμε ή αν θα πρέπει να συνεχίσουμε να επιμένουμε περισσότερο, (τουλάχιστον για κάποια ζητήματα). Και εγώ επέλεξα να συνεχίσω.

ΛΙΓΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ

Η Μαδαγασκάρη έχει έκταση 587.712 τετραγωνικά χιλιόμετρα, καθιστώντας την το τέταρτο μεγαλύτερο νησί στον πλανήτη και έχει πληθυσμό περίπου 26.2 εκατομμύρια Malagasies. Η πρωτεύουσα του νησιού ονομάζεται Ανταναναρίβο και ιδρύθηκε από τον βασιλιά Αντριαναμποϊνιμερίνα (1745 – 1810) όπου έκτισε το βασιλικό παλάτι, πάνω σε λόφο με πανοραμική θέα προς την πόλη. Το νησί αποτελούσε ένα ιδανικό καταφύγιο για τους πειρατές. Οι απομονωμένοι κολπίσκοι του νησιού, και η απουσία για αιώνες ευρωπαϊκών δυνάμεων, η Μαδαγασκάρη θεωρούνταν από τα πιο ασφαλή καταφύγια για εκατοντάδες πειρατές.

Στους Ευρωπαίους το νησί έγινε γνωστό μετά την Εποχή των Ανακαλύψεων. Από το 17ο αιώνα, η Αγγλία και η Γαλλία άρχισαν να ερίζουν για την επικυριαρχία στο νησί και το 1890 έγινε πλήρως προτεκτοράτο της Γαλλίας και το 1896 αποικία. Το 1960, η Μαδαγασκάρη έγινε ανεξάρτητο κράτος και στη συνέχεια μέλος του ΟΗΕ.

Λόγω της γεωγραφικής του θέσης, το νησί είναι απομονωμένο από τις γειτονικές ηπείρους και ως εκ τούτου φημίζεται για τη μοναδική άγρια φύση του. Η απομόνωση είχε σαν αποτέλεσμα να γίνει καταφύγιο για πολλά ζώα, πολλά από τα οποία δεν βρίσκονται πουθενά αλλού στον κόσμο! Μεταξύ των κατοικίδιων ζώων της, βρίσκονται πάνω από τα μισά είδη χαμαιλέοντα του κόσμου και 99 είδη λεμούριων! (Lemur). Μπορεί να είναι σπάνια και περίεργα τα ζώακια αυτά αλλά είναι πολύ χαριτωμένα

Επίσης, η πανίδα του νησιού περιλαμβάνει σπάνια έντομα, αλλά και ιδιαίτερα πουλιά! Από ότι πιστεύεται, στη Μαδαγασκάρη δεν υπάρχουν τίγρεις, καμηλοπαρδάλεις ή ιπποπόταμοι. Αξίζει πάντως να σημειωθεί, ότι τα περισσότερα είδη ζώων απειλούνται υπό εξαφάνιση.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 20/8/2018

Αναχωρήσαμε από την Αθήνα στις 8:30 μ.μ. με προορισμό τη Ντόχα στο Κατάρ. Η πτήση διήρκησε σχεδόν 5,5 ώρες. Μετά από αναμονή 1 ώρα, αναχωρήσαμε για το Ναιρόμπι στην Κένυα, όπου η πτήση διήρκησε 5 ώρες. Και εδώ είχαμε αναμονή, διπλάσια από το Κατάρ, δηλαδή 2 ώρες.

ΤΡΙΤΗ, 21/8/2018

Αναχωρήσαμε από το Ναϊρόμπι της Κένυα, στις 11:00 π.μ. με προορισμό τη Μαδαγασκάρη. Μετά από 3,5 πτήση, προσγειωθήκαμε στο ANTANANARIVO (ή TANA), την πρωτεύουσα της Μαδαγασκάρης.

Φθάνοντας στη Μαδαγασκάρη, ανακαλύψαμε έναν εντελώς διαφορετικό κόσμο, τον κόσμο του "Mora-Mora" που σημαίνει - **όλα πηγαίνουν αργά, χωρίς να υπόκεινται σε οποιαδήποτε πίεση**. Έτσι περνάει ο καιρός σε αυτό το τεράστιο νησί, παρόλο που η Παγκόσμια Έκθεση Ευτυχίας, κατατάσσει τη Μαδαγασκάρη ως τη 14η λιγότερο ευτυχισμένη χώρα και ένα από τα φτωχότερα μέρη στον κόσμο, με μέσο προσδόκιμο ζωής μόλις 64 χρόνων.

Αρχικά, πίστευα ότι οι ήρεμοι ρυθμοί του κόσμου "Mora-Mora", θα μας κάνει να αισθανθούμε απόλυτα χαλαροί και το άγχος του ευρωπαϊκού καταναλωτικού μας κόσμου μας να φαίνεται πολύ μακριά από τη ζωή μας. Σύντομα όμως διαπίστωσα, ειδικά μετά από τις συνθήκες που είδα στους σταθμούς λεωφορείων και στους δρόμους της πόλης, ότι σχεδόν εξήντα χρόνια μετά το τέλος της Γαλλικής αποικιοκρατίας, οι κάτοικοι του νησιού δε βρίσκονται σε πολύ καλύτερη κατάσταση απ' αυτή που ήταν τη δεκαετία του '60. Εσωτερικά ζητήματα, πολλές φορές κληρονομιά της αποικιοκρατίας και εξωτερικές παρεμβάσεις δεν επέτρεψαν σε αυτή τη φτωχή χώρα και στους ανθρώπους της να βελτιώσουν σημαντικά τη θέση τους. Τα προβλήματα που έχουν είναι τόσο πολλά, ώστε φαντάζει σχεδόν αδύνατο να υπάρξει λύση. Απουσία στοιχειωδών υποδομών, αναλφαβητισμός, ανεργία, πείνα, φτώχεια. Ένας φαύλος κύκλος που απ' όπου και να τον πιάσεις φαντάζει αδιέξοδος. Τότε θυμήθηκα αυτό που είχε δηλώσει ο Μαχάτμα Γκάντι:

«Η φτώχεια είναι η χειρότερη μορφή βίας»

ΤΕΤΑΡΤΗ 22/8/2018

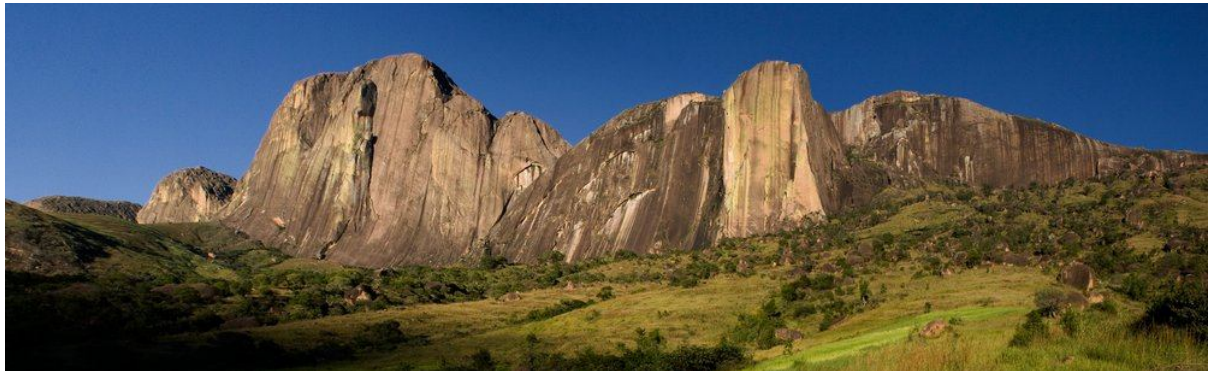
Από την TANA, αναχωρήσαμε οδικώς με λεωφορείο-βανάκι (taxi-be) στις 8:00 μ.μ. για την πόλη. Η κατάσταση του εθνικού δικτύου είναι σε τέτοια κατάσταση, όπου χρειάστηκαν 8,5 ώρες κουραστικό ταξίδι για να διανύσουμε τα 400 km, που απέχει η FIARANANTSOA. Μισοκοιμισμένος καθώς ήμουν στο βανάκι, πέρναγα από το μυαλό μου κάποιες σκηνές που είδα στην πρωτεύουσα αλλά και κατά μήκος της διαδρομής προς τη FIARANANTSOA, που με συγκλόνισαν. Παιδιά να σκαλίζουν σκουπίδια και άλλα να είναι ένα με το χώμα και τη σκόνη. Σε τι τρελό κόσμο ζούμε, σκέφτομαι. Ο μισός πλανήτης πεινάει την στιγμή που ο υπόλοιπος "μοχθεί" να κάνει δίαιτα. Παρά την εξέλιξη του ανθρώπου, εκείνος δεν έχει καταφέρει να εξαλείψει το φαινόμενο της φτώχειας.

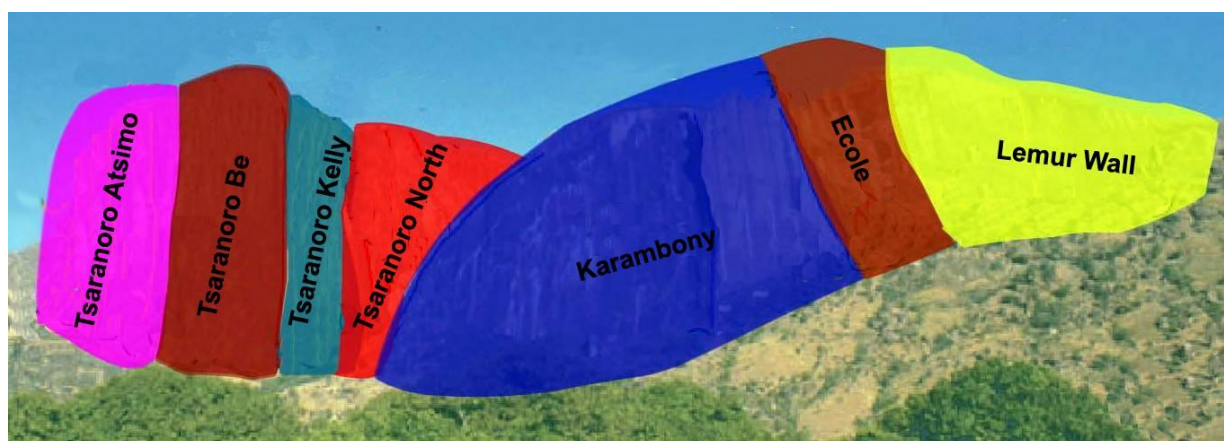
ΠΕΜΠΤΗ 23/8/2018

Από τη FIARANANTSOA ήλθαν να μας πάρουν από το Camping Catta. Το Camp Catta βρίσκεται δίπλα στα τεράστια γρανιτικά τοιχώματα του Tsaranoro, και το διαχειρίζεται Γάλλος. Αν και η απόσταση δεν είναι μεγάλη από τη FIARANANTSOA μέχρι το Camp Catta, χρειάστηκαν περίπου 3.5 ώρες για να φθάσουμε στην κατασκήνωση, καθώς ένα μεγάλο τμήμα της διαδρομής είναι χωματόδρομος.

Καθώς εισήλθαμε στο εθνικό πάρκο Tsaranoro, αντικρίσαμε ένα τοπίο εκπληκτικό. Τεράστια γρανιτικά τοιχώματα ορθώνονται μπροστά μας. Από μακριά, ο βράχος φαινόταν θεαματικός, και μόλις πλησιάσαμε, ενθουσιαστήκαμε - οι βράχοι έλαμπαν σε ένα χρυσό χρώμα και τεράστιοι πλάκες δέσποζαν από παντού. Τώρα καταλαβαίνω γιατί το Tsaranoro, από τα τέλη της δεκαετίας του 1990, έχει δελεάσει μερικούς από τους καλύτερους αναρριχητές στον κόσμο. Μεγάλα ονόματα όπως ο Michel Piola, ο Lynn Hill, ο Rolando Larcher, ο Kurt Albert και ο Bernd Arnold αποδεικνύουν τη σημασία αυτής της περιοχής ως μια από τους καλύτερες περιοχές στον κόσμο που προσφέρουν αναρρίχηση σε μεγάλους τοίχους. Δεν είναι τυχαίο που την αποκαλούν το Yosemite της Αφρικής.

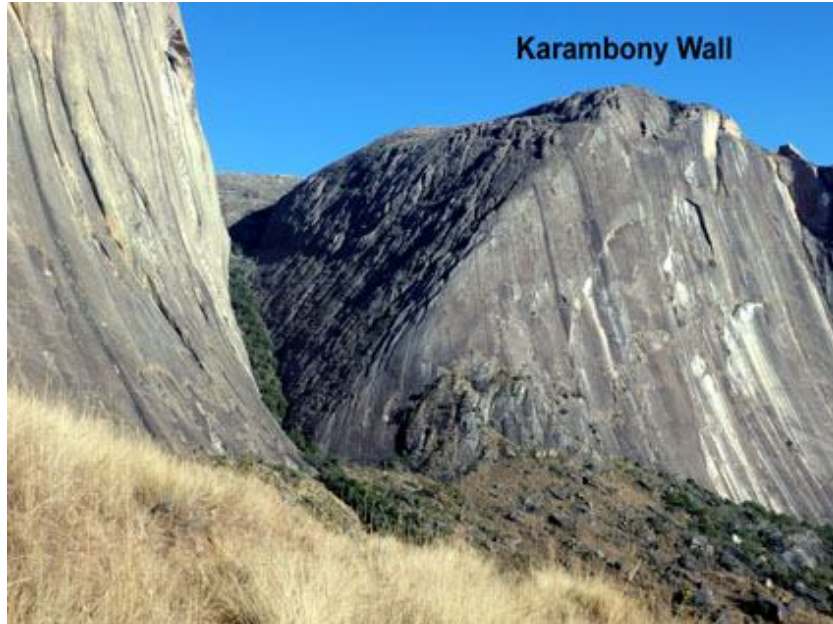
Το συγκρότημα Tsaranoro

Το γρανιτένιο συγκρότημα **Tsaranoro**, χωρίζεται σε 7 τμήματα, όπως φαίνεται στο παραπάνω σκίτσο.

- Στην αριστερή μεριά του συγκροτήματος, είναι το Tsaranoro Atsimo. Εδώ βρίσκεται και η διαδρομή Mora-Mora, 700 μ. δυσκολίας 7b+, η οποία έχει αναρριχηθεί ελεύθερα από τον Adam Ondra, καθιστώντας την, μια από τις πιο απαιτητικές διαδρομές στη Μαδαγασκάρη.
- Ο μεγάλος τοίχος στα δεξιότερα είναι το Tsaranoro Be, το οποίο έχει πολλές υπέροχες διαδρομές, μήκους έως 800 μ., και δύσκολα μπορούν να αναρριχηθούν σε μια μέρα. Για να επιτευχθεί, αυτό θα πρέπει η ανάβαση της διαδρομής να ξεκινά τα ξημερώματα, διαφορετικά είναι πιθανό να υπάρξει διανυκτέρευση στην ορθοπλαγιά (bivying).
- Ακόμη πιο δεξιότερα είναι το Tsaranoro Kelly, ένας τοίχος 600 μέτρων, στον οποίο βρίσκεται μία από τις καλύτερες διαδρομές στη Μαδαγασκάρη, την Out of Africa 580μ. δυσκολίας ως γύρω στο 6b+. Η "Out of Africa" είναι μια διαδρομή 14 σχοινιών, η οποία κινείται επάνω σε καλής ποιότητας πλάκες από γρανίτη, προσφέροντας μια καταπληκτική, από απόψεως τεχνικής, αναρρίχηση. Μια δυνατή ομάδα μπορεί να την αναρριχηθεί σε μια μέρα. Πολλές ομάδες αναρριχητών που επισκέπτονται τη Μαδαγασκάρη, η "Out of Africa" είναι το επίκεντρο του ταξιδιού τους. Θεωρείται παγκοσμίως μια κλασσική διαδρομή και αναρριχήθηκε για πρώτη φορά το 1998, από μια ομάδα, στην οποία συμμετείχε ο διάσημος Γάλλος αναρριχητής Michel Piola. Ο Piola είναι γνωστός για τις πολλές σούπερ κλασσικές διαδρομές, που έχει «ανοίξει» από κάτω. Αν δείτε το όνομά του στο «άνοιγμα» μιας διαδρομής, να είστε σίγουροι ότι η διαδρομή θα είναι λαμπρή!

- Στη συνέχεια, ο λαμπερός κίτρινος βράχος του Karambony, δεσπόζει ακριβώς πάνω από το Camp-Catta και είναι ο μικρότερος σε ύψος από τους κύριους τοίχους, μόλις 450μ. Είναι όμως, σχεδόν κατακόρυφος και με ελάχιστο ανάγλυφο για όλο το μήκος του, καθιστώντας τον ένα πολύ μοναδικό κομμάτι βράχου. Ίσως η πιο διάσημη διαδρομή της Μαδαγασκάρης βρίσκεται στο κέντρο αυτού του τείχους. Το Tough Enough, δυσκολίας μέχρι 8b+, είναι μία από τις πιο δύσκολες αναρριχητικές διαδρομές στον κόσμο και έχει πρόσφατα αναρριχηθεί σε μια μέρα από τον Adam Ondra

- Τέλος δεξιά, ένας μεγάλος γρανιτένιος μαύρος τοίχος, ο Lemur Wall, τραβάει την προσοχή του αναρριχητή. Ο τοίχος του Lemur αν και δεν είναι του μεγέθους του Tsaranoro Be, είναι μοναδικός. Οι διαδρομές εδώ σε μήκος είναι περίπου 5 σχοινιών, γενικά στην κατηγορία 6ου βαθμού δυσκολίας και είναι ιδανικές για εκείνους που θέλουν να πάρουν μια πρώτη αίσθηση και να εξοικειωθούν με τα βράχια του Tsaranoro.

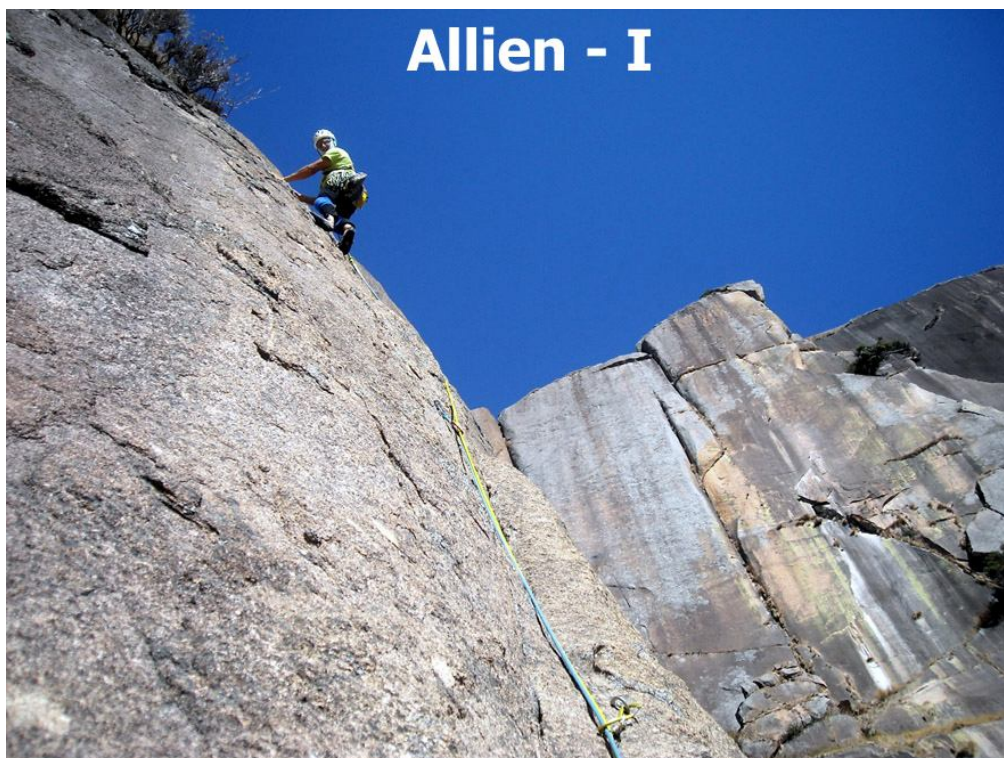
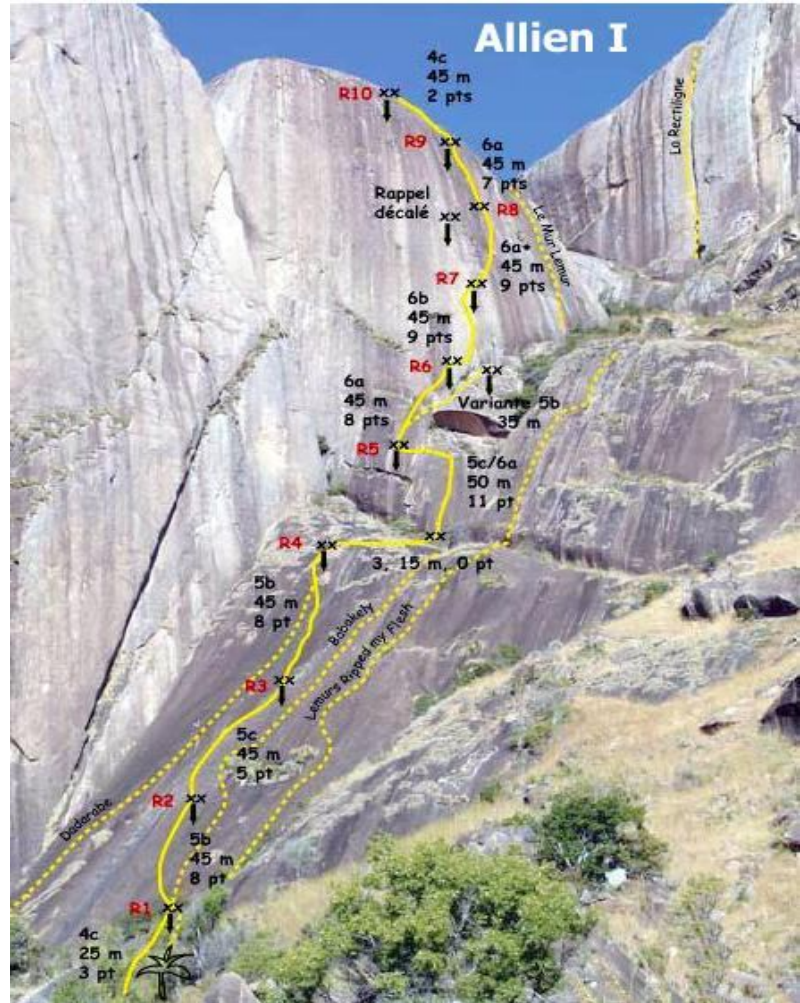
Γενικά, ο γρανίτης στο Tsaranoρο απαιτεί ντελικάτες και τεχνικές κινήσεις επάνω σε λεπτά (και καμιά φορά εύθραυστα) πιασίματα. Οι αναρριχητικές διαδρομές είναι μακρές, αλλά αν κάποιος είναι καλά προπονημένος και έχει εξοικειωθεί με τα βράχια αυτά, μπορεί να τις σκαρφαλώσει σε μία μέρα, χωρίς να χρειαστεί να διανυκτερεύσει (bivy) επάνω στο βράχο.

Ο βράχος είναι εξαιρετικά συμπαγής, χωρίς σχισμές, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορείς να τοποθετήσεις καμία επιπλέον ασφάλεια παρά μόνο στα υπάρχοντα βύσματα. Το θέμα της πλημμελούς ασφάλειας των διαδρομών δυσχεραίνει ακόμη περισσότερο, το γεγονός ότι τα βύσματα βρίσκονται μακριά το ένα με το άλλο, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται μεγάλα run-outs. Υπάρχουν σχοινιές, στις οποίες υπάρχουν τέσσερα ή δύο μόνο βύσματα (!!!), χωρίς να έχεις τη δυνατότητα να τοποθετήσεις κάποια ενδιάμεση ασφάλεια. Ακόμη και σε μια μέτριας ή μικρής δυσκολίας διαδρομή, η μεγάλη απόσταση μεταξύ των ασφαλειών, σε προβληματίζει αρκετά. Αυτό είναι και το μεγάλο πρόβλημα στο Tsaranoρο, και όχι τόσο η δυσκολία των διαδρομών. Τουλάχιστον, τα βύσματα είναι ως επί το πλείστον, σε καλή κατάσταση.

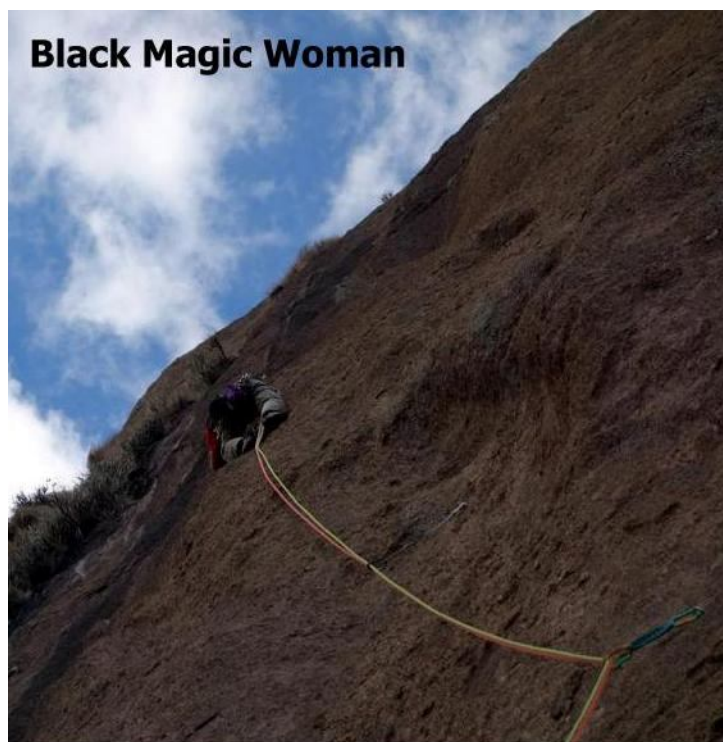
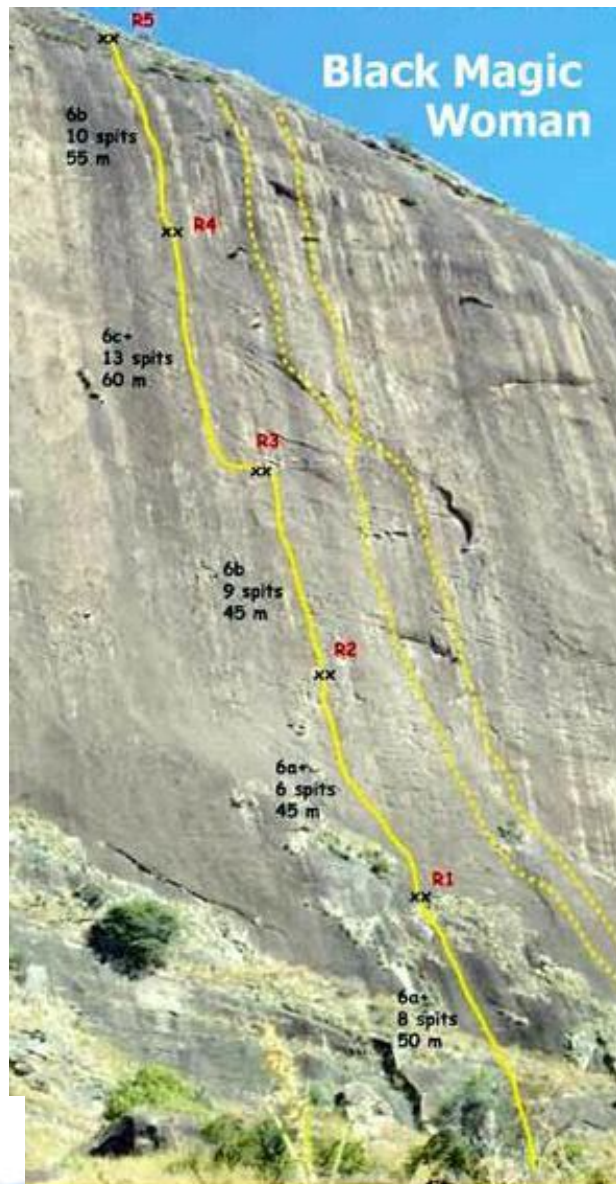
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24/8/2018

Η πρώτη ημέρα αναρρίχησης στη Μαδαγασκάρη. Σχηματίσαμε δυο σχοινοσυντροφιές:

Εγώ και ο Τιτόπουλος, αναρριχηθήκαμε τη διαδρομή "Allien 1", στον τοίχο Lemur, 350 μ., 10 σχοινιών, βαθμολογίας 5b-6b.

Ο Παππάς, ο Μπακογιάννης και ο Κόδρος, αναρριχηθήκανε και αυτοί στον τοίχο Lemur, αλλά τη διαδρομή "Black Magic Woman", 250 μ., 6 σχοινιών, βαθμολογίας 6α-6c+

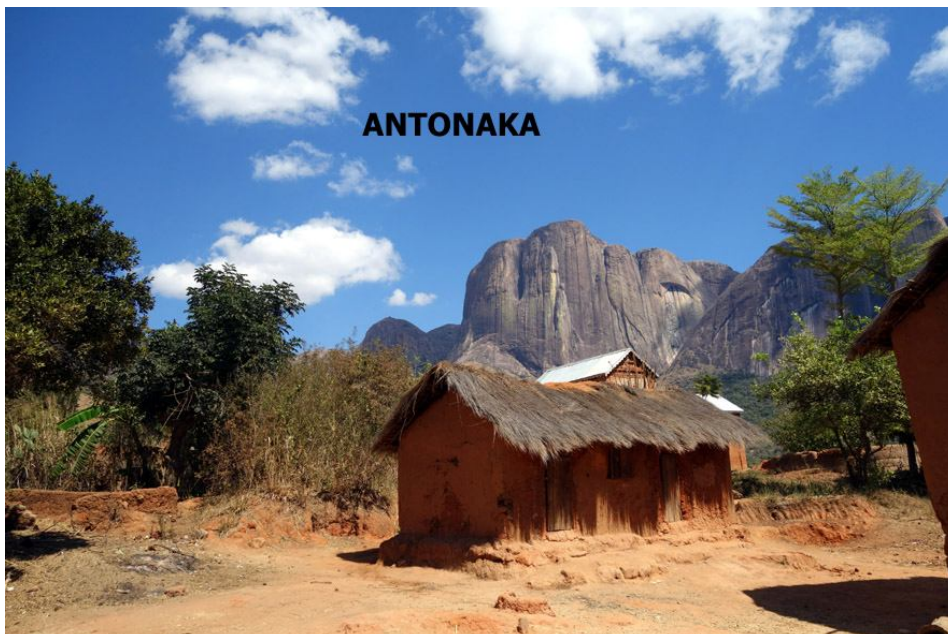
ΣΑΒΒΑΤΟ 25/8/2018

Με την προοπτική ότι τη Δευτέρα, θα επιχειρηθεί η ανάβαση της διαδρομής “Out of Africa” στον τοίχο Tsaranogo Kely, πραγματοποιήθηκε η μεταφορά των αναρριχητικών υλικών στη βάση της διαδρομής. Η ενέργεια αυτή αποσκοπούσε, πρώτον να εμποτεύσουμε από κοντά τη διαδρομή και δεύτερο, να μην είμαστε κουρασμένοι από τη μεταφορά των υλικών, όταν θα επιχειρηθεί η ανάβαση της διαδρομής.

ΚΥΡΙΑΚΗ 26/8/2018

Σήμερα ήταν ημέρα ξεκούρασης στο Camp Catta. Έτσι, εκμεταλλευτήκαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε ένα μικροσκοπικό χωριό που βρίσκεται κοντά στην κατασκήνωση, το χωριό Antonaka. Φθάνοντας στο χωριό διαπιστώσαμε το εξής:

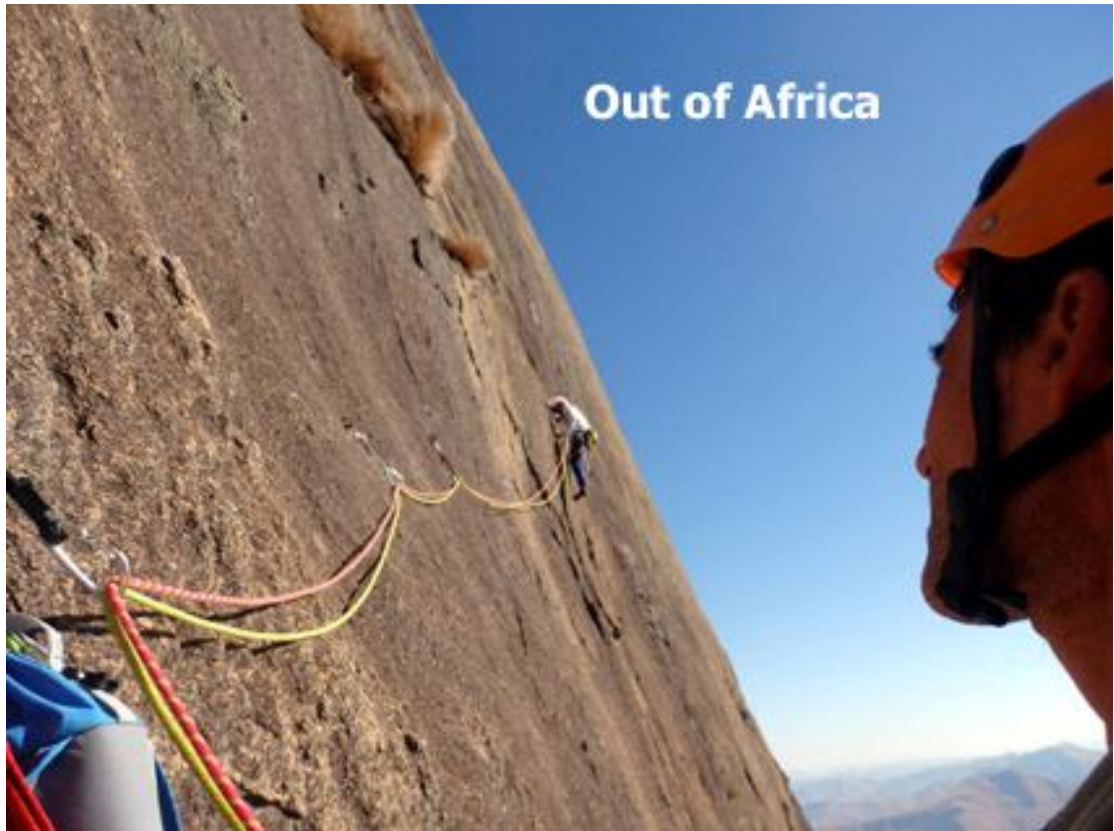
Ακόμα και εκεί, όπου δεν υπάρχει κανένα πλάνο για το μέλλον, κανένα σχέδιο για ανάπτυξη και η παραμικρή ελπίδα για αλλαγή, υπάρχουν άνθρωποι που χαίρονται, πονάνε, γελούν, κάνουν οικογένειες, εργάζονται και χτίζουν κοινωνίες μακριά από τον σύγχρονο πολιτισμό και τον πλούτο του.

ΔΕΥΤΕΡΑ 27/8/2018

Ο Μπακογιάννης, και ο Κόδρος, επιχείρησαν την ανάβαση της διαδρομής "Out of Africa", 580 μ., 14 σχοινιών, βαθμολογίας 5c-6b+, οι οποίοι υποχώρησαν μετά από κάποιες σχοιλιές, λόγω του δυνατού ήλιου αλλά και λόγω των μεγάλων αποστάσεων μεταξύ των ασφαλειών (μεγάλα run outs).

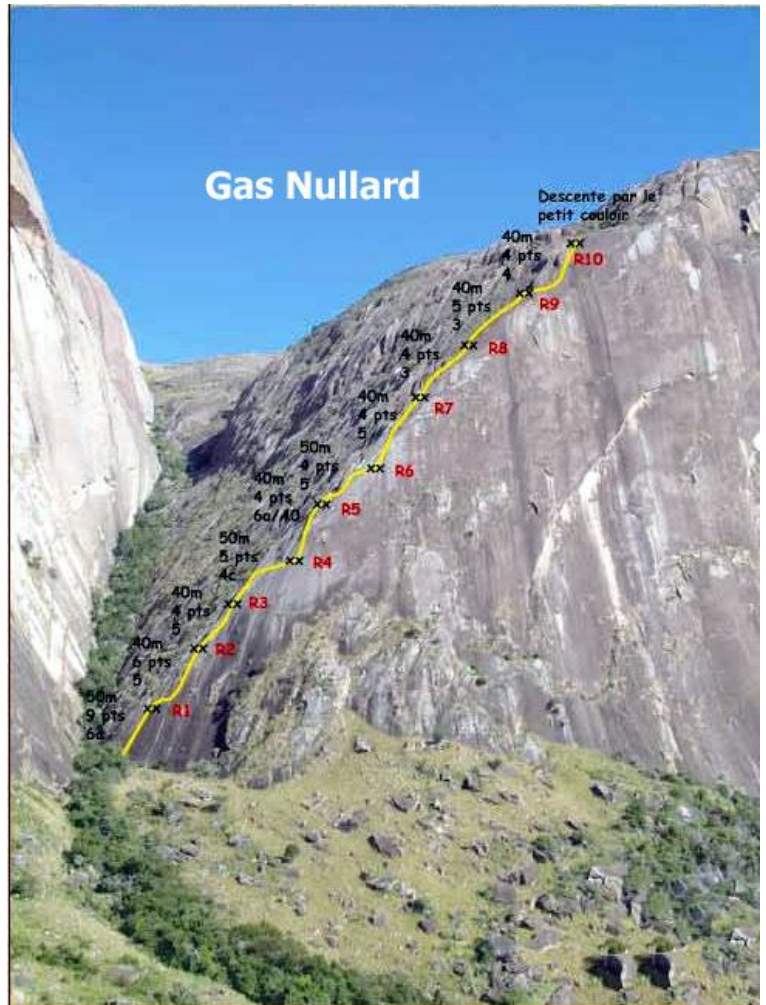

Εγώ και ο Τιτόπουλος, αναρριχηθήκαμε τη διαδρομή "Gas Nullard", 350 μ., 10 σχοινιών, βαθμολογίας 5-6b, στο τοίχο Karambony. Ο Τίτο ξεκίνησε την 1^η σχοινιά δυσκολίας 6a. Μετά από λίγη ώρα είχε φθάσει στο ρελέ και ξεκίνησα και εγώ. Τη 2^η σχοινιά την οδήγησα εγώ. Καθώς ανέβαινα τη 2^η σχοινιά της "Gas Nullard", απολάμβανα κάθε στιγμή της ανάβασης. Το ανανδαμίδιο, ένας ενδογενής κανναβινοειδής νευροδιαβιβαστής, είχε πλημμυρίσει το σώμα μου, χαρίζοντάς μου ένα αίσθημα ευφορίας. Αυτός ο κανναβινοειδής νευροδιαβιβαστής σκέφτηκα, είναι υπεύθυνος που ο ορειβάτης-αναρριχητής αισθάνεται την έλξη (ή εθισμό;) στο να ανεβαίνει στο βράχο, στον πάγο και στο χιόνι, παρόλο που γνωρίζει ότι αυτό, μερικές φορές, μπορεί να αποβεί άκρως επικίνδυνο.

Φαίνεται όμως, ότι αυτή η ευφορία που μου πρόσφερε το ανανδαμίδιο, με παρέσυρε στο να αναρριχώμαι επάνω σε μια πλάκα, ενώ θα έπρεπε να κινηθώ μέσα σε μια νεροσυρμή. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μη μπορώ να φθάσω μια ασφάλεια, που βρίσκονταν λίγο πιο πάνω και δεξιά μου, στη νεροσυρμή.

Κοίταξα προς τα κάτω και είδα ότι η προηγούμενη ασφάλεια ήταν 8 μέτρα χαμηλότερα. Το να υποχωρήσω ήταν αδύνατο καθώς την πλάκα την είχα ανέβει ισορροπιστικά, στηριζόμενος περισσότερο στα πόδια μου και λιγότερο στα χέρια μου. Σκέφτηκα τότε, να προσπαθήσω να φθάσω την ασφάλεια κινούμενος με μικρά βήματα, τραβερσαριστά, προς τα δεξιά. Σε κάθε κίνηση που έκανα, προσπαθούσα να βρω έστω και ένα μικρό εξόγκωμα για να πατήσω. Στηριζόμουν χάρη στις καλές τριβές που παρείχε ο γρανίτης του Tsarano. Σκεφτόμουν ότι αν φύγει το ένα πόδι, η πτώση μου θα είναι τουλάχιστον 16 μέτρα. Η αδρεναλίνη γρήγορα με πλημμύρισε και η όαση στην οποία βρισκόμουν λόγω της ανανδαμίδης, εξαφανίστηκε μεμιάς. Αυτό ήταν, είπα μέσα μου, θα χτυπήσω σε μια μέτριας δυσκολίας διαδρομή. Ταυτόχρονα όμως, είπα στον εαυτό μου χαλάρωσε και ψάξε να βρεις μια λύση στο πρόβλημα. Και η λύση που βρήκα ήταν να μην προσπαθήσω να φθάσω την ασφάλεια δεξιά μου, αλλά αντίθετα να κινηθώ λίγο αριστερά, όπου ο βράχος παρουσίαζε μεγαλύτερο ανάγλυφο, και να σκαρφαλώσω μέχρι την επόμενη ασφάλεια, 10 μέτρα πιο ψηλά από εμένα. Αυτό όμως, σήμαινε μια απόσταση μεταξύ των ασφαλειών (run-out), περίπου 18 μέτρα. Αναρωτιόμουν, αν θα έπρεπε να το επιχειρήσω ή όχι; Τότε έθεσα το εξής ερώτημα στον εαυτό μου: «Αν είχες σχοινιά από επάνω, θα δυσκολευόσουν να ανέβεις την πλάκα; Ναι ή όχι;» Η απάντηση που έδωσα ήταν ότι δε θα δυσκολευόμουν καθόλου. Άρα είπα, αντικειμενικά μπορείς να το κάνεις, είναι δηλαδή, μέσα στις δυνατότητές σου. Εφόσον λοιπόν μπορείς, τότε σκαρφάλωσέ το. Και ξεκίνησα. Λίγο μετά, έφτασα την ασφάλεια και τελείωσα τη σχοινιά, χωρίς κάποιο άλλο απρόοπτο.

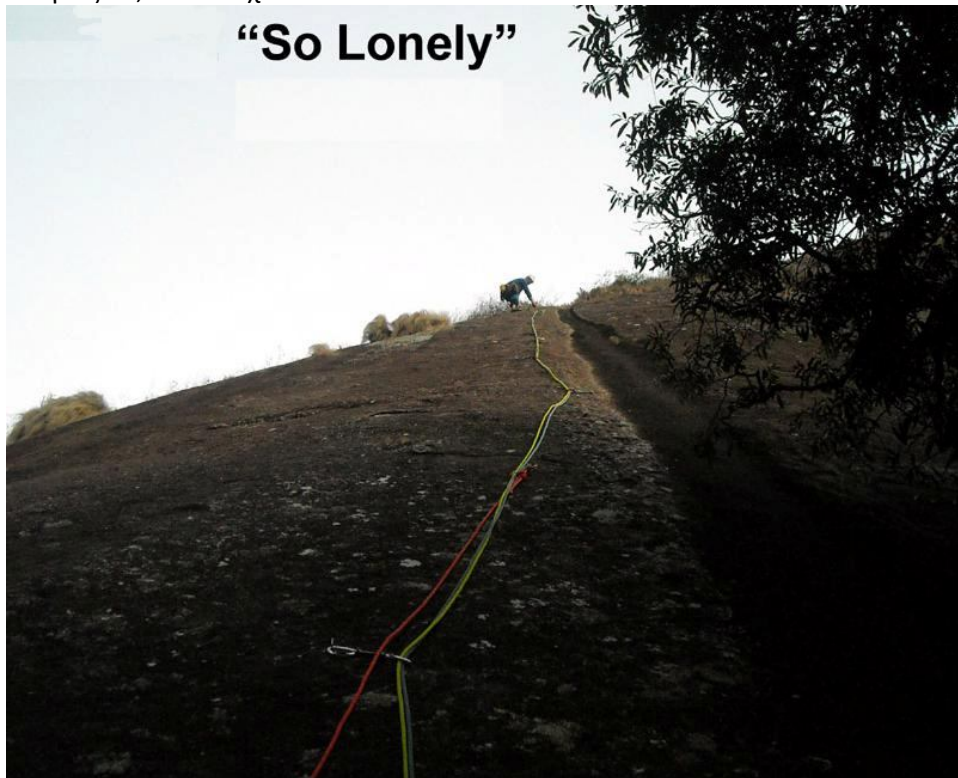
ΤΡΙΤΗ 28/8/2018

Ημέρα χαλάρωσης στο Camp Catta.

ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8/2018

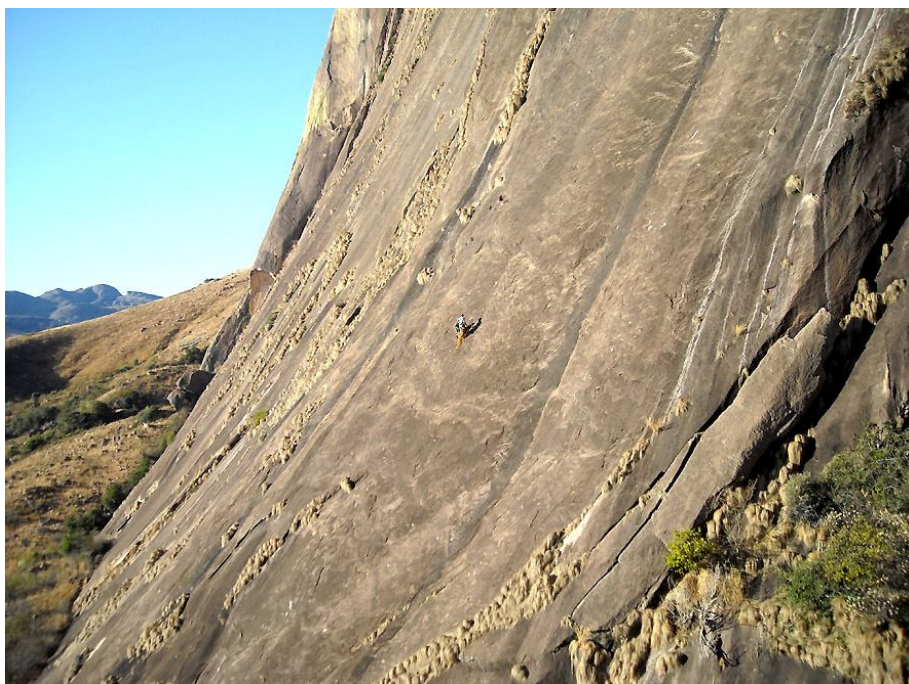
Σήμερα δημιουργήθηκαν 3 σχοινοσυντροφίες, η κάθε μια σε διαφορετική διαδρομή:

1. Εγώ και ο Τιτόπουλος, αναρριχηθήκαμε τη διαδρομή "So Lonely", 250 μ., 7 σχοινιών, βαθμολογίας 5b, στον τοίχο Lemur.

2. Ο Παππάς και ο Μπακογιάννης, αναρριχήθηκαν και αυτοί στον τοίχο Lemur, μια διαδρομή 5 σχοινιών.

3. Τέλος, ο Κόδρος, επιχείρησε μαζί με δυο άλλους Ισπανούς αναρριχητές να αναρριχηθούν την “No Woman No Cry”, στο τμήμα Tsanarogon Kelly, οι οποίοι όμως υποχώρησαν.

ΠΕΜΠΤΗ 30/8/2018

Αναχωρήσαμε από το Camp Catta, με τελικό προορισμό τη MORONDAVA, σκοπεύοντας να επισκεφθούμε το εθνικό πάρκο με τα δένδρα **Baobab**. Μετά από 8,5 ώρες κουραστικό ταξίδι στους δρόμους της Μαδαγασκάρης φθάσαμε στην πόλη ANTSIRABE, η οποία βρίσκεται περίπου στη μέση της απόστασης που θέλουμε να διανύσουμε. Εκεί διανυκτερεύσαμε.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31/8/2018

Αναχωρήσαμε από την ANTSIRABE για τη MORONDAVA, όπου τελικά φθάσαμε μετά από άλλες 8,5 ώρες κουραστικό ταξίδι. Επιτέλους αντικρίσαμε τον ωκεανό.

ΣΑΒΒΑΤΟ 01/9/2018

Σήμερα επισκεφθήκαμε το εθνικό πάρκο με τα μοναδικά δένδρα Βαοβαβ. Εδώ στη Μαδαγασκάρη βρίσκονται τα 6 από τα 9 είδη Βαοβαβ που υπάρχουν σε όλο τον κόσμο. Φθάνουν σε ύψος μέχρι και 30 μέτρα, ενώ η διάμετρος του κορμού τους μπορεί να φθάσει και στα 11 μέτρα.

**Το να βρίσκομαι εδώ, μαζί με τους φίλους
σχοινοσυντρόφους μου , δεν ήταν μια απλή εμπειρία, που απλά τη ζω
Ήταν μια εμπειρία που με καθιστά ικανότερο και πιο ώριμο.**

Χριστόφορος Κουνιάκης